

Ей топятъ се вече бавно снѣговетѣ,
Слънцето въ небето като злато свѣти.

Дървесата махатъ вече мокри клони,
Топълъ вѣтъръ горе облацитѣ гони.

Малкитѣ врабчета вече се не криятъ,
Гледай какъ прелитатъ, какъ надъ насъ се виятъ.

Гледай колко блѣсъкъ има въвъ простора,
Гледай по полето много, много хора.

Нали вече тая страшна зима мина,
Днеска се събрахме цѣлата дружина,

Всички бѣхме: Колю, азъ, Иванъ и Петю —
Скитахме на воля, тичахме въ полето.

Гледахме какъ яно слънцето ни грѣе,
Вѣтърътъ какъ лудо дрешкитѣ ни вѣе.

Всѣки бѣше веселъ, всѣки много тича
И донесе китка минзухаръ съ кокиче.

Н. Фурнаджиевъ

